stěžující si pojišťovna proti zaměstnavatelovu odvolání nehájila. Pokud v řízení správním produkovala prohlášení zaměstnanců z 30. května 1932, činila tak jen na důkaz toho, že souhlas zaměstnanců s přestupem se stal teprve tohoto dne, nenamítala však nikdy, že teprve v tomto pozdním termínu byla jí podána odhláška zaměstnavatelova.

Pokud konečně stížnost poukazuje k tomu, že nař. rozhodnutí má po právní stránce důsledky, jež se dotýkají zájmů veřejných, a navazujíc na tento úvod, tvrdí, že výměrem z 2. července 1932 odmítla pojišťovna »Budoucnost« přijmouti odhlášené pojištěnce zaměstnavatelovy, čehož důsledkem pak jest, že od 1. ledna 1932 tři osoby zaměstnavatelovy nejsou pojištěny, což se dotýká zájmů veřejných, nelze uznati, že by těmito vývody hájila st-lka nějaká svá subj. práva, a jest proto přes vývody ty přejíti, nehledíc ani k tomu, že stížnost vůbec netvrdí, že zaměstnanci, jež pojišťovna »Budoucnost« odmítla přijmouti, jsou totožní se zaměstnanci, za něž bylo předepsáno pojistné v odpor vzatým platebním výměrem.

Č. 11.895.

Samospráva okresní: * Okolnost, že zem. president nepoužil práva zrušiti podle § 97 odst. 2 org. zák. usnesení okresního výboru, nebrání tomu, aby bylo projednáno odvolání z usnesení toho včas podané.

(Nález ze dne 7. května 1935 č. 15.688/35.)

Věc: Aurelie T. v B. proti zemskému úřadu v Brně a proti okresnímu úřadu v Boskovicích o úpravu zaopatřovacích platů.

Výrok: Nař. rozhodnutí zem. úřadu v Brně ze 4. června 1932 se zrušuje pro nezákonnost. Stížnost na rozhodnutí okr. úřadu v Boskovicích z 28. června 1932 se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Jak plyne ze služební smlouvy z 12. července 1912, uzavřené mezi manželem st-lčiným Osvaldem T. a silničním výborem okresu blanského, jmenován byl Osvald T. podle usnesení silničního výboru okresu blanského z 10. května 1909 zatímním okr. cestmistrem a podle usnesení ze 14. listopadu 1919 definitivním okr. cestmistrem. Podle bodu III. cit. smlouvy měl Osvald T. nárok na roční služné v sumě 1.800 K, jež pobíral od 1. října 1910, dále na 5tileté přídavky po 200 K od nastoupení služby, t. j. od 16. června 1909 počítajíc a na pensijní pojištění své i své rodiny podle pensijních norem stanovených a platných pro státní úředníky, při čemž mu byla doba zatímní služby od 16. června 1909 do 14. listopadu 1910 do služebních let započítána.

Dne 3. března 1921 prohlásil Osvald T., že činí nárok na úpravu svého služného ve smyslu § 41 zák. z 23. července 1919 č. 444 Sb.

Když manžel st-lčin dne 14. května 1922 zemřel, byly st-lce vyměřeny zaopatřovací požitky usnesením správní komise silničního výboru

okresu blanského z 9. ledna 1923 na základě § 29 zák. ze 3. října 1907 č. 63 z. z. čes. ve znění zák. č. 444/1919 Sb., jelikož její zemřelý manžel 3. března 1921 protokolárně prohlásil, že podle § 41 cit. zák. č. 444/1919 Sb. činí si nárok na úpravu svého služného ve smyslu tohoto zákona. Usnesením z 22. března 1922 téže komise přiznány byly st-lce ještě mimořádné a nouzové výpomoci podle § 1 zák. č. 495/21 a podle § 14 zák. č. 394/22 Sb.

Žádostí z 29. září 1928 domáhala se st-lka zvýšení vdovské pense, poněvadž podle smlouvy, kterou uzavřel silniční výbor s jejím manželem, měl její manžel pro sebe a svou rodinu nárok na pensijní pojištění podle pensij. norem platných pro státní úředníky, nevztahuje se tudíž na vypočítání její vdovské pense § 29 zák. č. 443 a 444/1919 Sb., nýbrž ustanovení § 5 zák. ze 17. prosince 1919 č. 2/1920 Sb. Tvrdila pak, že její vdovská pense vypočítaná ve smyslu cit. zák. a smlouvy jest mnohem vyšší, a to v roční úhrnné sumě 18.050 Kč.

Mor. zem. výbor výnosem z 26. listopadu 1928 sdělil správní komisi silničního výboru okresu blanského, že na zaopatřovacích požitcích st-lčiných vyměřených výnosem zem. výboru z 1. července 1927 nelze nic měniti, a to z těchto důvodů: Podle prohlášení ze 3. března 1921 uvedl okr. cestmistr Osvald T., že podle § 41 zák. z 23. července 1919 č. 444 Sb. činí nárok na úpravu svého služného ve smyslu tohoto zák.

Na základě tohoto prohlášení byly také požitky okr. cestmistra upraveny a zaopatřovací požitky vdově vyměřeny. Vdova Aurelie T. není naprosto zkrácena, jelikož podle zák. z 15. dubna 1920 č. 312 Sb. byla její pense vyměřena v souladu s pensí vdovy státního úředníka stejné kategorie, stejných rodinných poměrů a stejné služební doby. V předloženém rozpočtu Jednoty čsl. úředníků samosprávných v Praze není vzato v úvahu výše zmíněné prohlášení, v důsledku čehož se jeví rozdíl ve stanovení pense. O tom byla st-lka uvědoměna výměrem okr. úřadu v Boskovicích z 20. prosince 1928.

Proti tomuto rozhodnutí podala st-lka 2. ledna 1929 odvolání, jež bylo se zprávou okr. hejtmana v Boskovicích ze 4. března 1929 předloženo zem. úřadu. Výnosem ze 7. ledna 1930 vrátil zemský úřad v Brně odvolání spolu s jednacími spisy okr. úřadu s poukazem, aby okr. úřad vydal v první stolici rozhodnutí o nároku st-lky, neboť jak bylo zjištěno, nebyla věc v první instanci dosud rozhodnuta.

Okr. výbor v Boskovicích pak výměrem z 1. dubna 1931 zamítl žádost st-lčinu o úpravu vdovského platu a zaopatřovacích požitků dítek podle zák. č. 2/1920 Sb.

Proti tomuto výměru podala st-lka podáním z 12. května 1931 k zem. úřadu v Brně nové odvolání. K tomuto odvolání sdělil zem. úřad v Brně přípisem ze 4. června 1932 okr. hejtmanovi v Boskovicích, že jelikož lhůta podle ustanovení § 97 odst. 2 již uplynula, stalo se usnesení okr. výboru pravoplatným, třebaže okr. výbor nebyl podle § 91 v souvislosti s §em 53 odst. 3 org. zák. příslušným k vydání nař. rozhodnutí. Na to okr. úřad v Boskovicích oznámil st-lce výměrem z 28.

června 1932, že mu bylo shora cit. výnosem sděleno, že usnesení okr. výboru z 1. dubna 1931, intim. výměrem okr. úřadu v Boskovicích z 26. dubna 1931, ohledně úpravy pense stalo se následkem prošlé lhůty pravoplatným.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Ve věci samé vytýká stížnost nař. rozhodnutí zem. úřadu nezákonnost a dovozuje, že se žal. úřad nemůže dovolávati ustanovení § 97 odst. 2 org. zák., ježto ustanovení to směřuje zřejmě na případy zcela zvláštní, když totiž okr. výbor vydal usnesení, jež se příčí zákonu nebo vybočuje z mezí jeho působnosti a není dána možnost dosíci nápravy opravnými prostředky. Nikdy však nelze užíti tohoto ustanovení na ony případy, kdy strana jest usnesením okr. výboru dotčena a včas se dožadovala opravnými prostředky nápravy u nadřízené instance zcela podle právního poučení v nař. usnesení jí daného. V takovém případě musí nadřízený úřad rozhodnouti.

Nss musil dáti stížnosti za pravdu.

V konkretním případě jde o zaopatřovací požitky vdovy po okr. cestmistru, ustanoveném při okr. silničním výboru v Blansku. Podle § 1 zák. z 30. září 1919 č. 536 Sb. okr. cestmistři, ustanovení při okr. silničních výborech na Mor. a ve Slez., mají co do služebních platů, pensí a zaopatřovacích požitků (pro děti, vdovské pense) stejná práva jako obdobní úředníci v Čechách podle zák. ze 3. října 1907 č. 63 z. z., pokud se týče z 23. července 1919 č. 444 Sb. Podle § 40 zák. č. 444/1919 Sb. spory o příjmy služební a výslužné úředníka, o zaopatřovací požitky vdov a sirotků, jakož i ostatní spory vzešlé ze služebních poměrů úředníka rozhodují se pořadem instancí samosprávných.

Nová úprava a organisace veřejných úřadů správních a jejich příslušnost byla provedena zák. o organisaci politické správy ze 14. července 1927 čís. 125 Sb. V § 4 cit. zák. se stanoví, že okr. úřady vykonávají ve svém obvodu ..... práva, jež podle předpisů dosud platných příslušela na Mor. a ve Slez. ..... silničním okresům; podle § 5 zem. úřady vykonávají ve svém obvodu vnitřní správu (čl. 1) a práva, jež podle předpisů dosud platných příslušela v Čech., na Mor. a ve Slez. ..... zem. (správním) výborům, komisím .....

Podle těchto ustanovení přešlo na okr. úřady a zem. úřady rozhodování i o sporech podle § 40 zák. č. 444/1919 Sb. V čl. 8 org. zák. pak se stanoví, že pokud opravný prostředek není vyloučen, lze se odvolati z rozhodnutí (opatření a nálezů) okr. úřadu k zem. úřadu.

Ve sporném případě rozhodoval o žádosti st-lčině za úpravu zaopatřovacích platů okr. výbor v Boskovicích jakožto součást okr. úřadu a tuto žádost zamítl poučiv st-lku, že si může podati odvolání do 15 dnů k zem. úřadu. Z toho, co bylo shora řečeno, vyplývá, že odvolání ve sporech o zaopatřovacích platech vdov po okr. cestmistrech není vyloučeno. Ale pak podle čl. 8 odst. 2 zák. o org. správy bylo přípustno odvolání k zem. úřadu a tento byl povinen, když odvolání bylo podáno včas, o něm věcně rozhodovati (§ 80 odst. 1 org. řádu). To se však

v daném případě nestalo, naopak žal. úřad odmítl o odvolání st-lčině vůbec rozhodnouti, poněvadž lhůta podle ustanovení § 97 odst. 2 org. zák. již uplynula a stalo se usnesení okr. výboru pravoplatným, třebaže okr. výbor nebyl podle § 91 v souvislosti s §em 53 odst. 3 org. zák. příslušným k vydání tohoto usnesení.

Tento názor žal. úřadu však není správný, neboť odst. 2 § 97 org. zák. má na mysli zcela jiné případy, totiž ony, kde jde o usnesení okr. zastupitelstva, výboru nebo komisí, které se příčí zákonu nebo vybočují z mezí působnosti okr. zastupitelstva, výboru nebo komisí, jež může i zem. president sám ve lhůtě nejvýše šesti měsíců ode dne jejich uveřejnění z úřední povinnosti zrušiti, tedy o usneseních okr. zastupitelstva, výboru nebo komisí, která nepodléhají odvolání v cestě instanční a kde rozhoduje okr. hejtman nebo zem. president z moci dozorčí.

Ve sporném případě rozhodoval sice o žádosti st-lčině okr. výbor, ačkoliv k tomu vzhledem k ustanovení § 91 v souvislosti s §em 53 odst. 3 org. zák. nebyl kompetentní, avšak, poněvadž šlo o spor ve věci vdovské pense, kde odvolání není vyloučeno, nemohl se žal. úřad odvolati na ustanovení § 97 odst. 2 org. zák. a odmítnouti odvolání, nýbrž bylo jeho povinností, aby odvolání to vyřídil.

Vycházel-li však žal. úřad z názoru, že rozhodnutí okr. výboru, třebas nezákonné, nabylo právní moci vzhledem k tomu, že nebylo zem. presidentem ve smyslu § 97 odst. 2 org. zák. zrušeno ve lhůtě 6 měsíců, jest jeho názor mylný, jakž zavinil nesprávný výklad cit. ustanovení. I slušelo nař. rozhodnutí zem. úřadu v Brně zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.896.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: I. * Zaměstnavateli nelze po dobu, po kterou práce byly přerušeny, ukládati placení pojistného jen proto, že přerušení práce oznámil na formuláři odhlášky. — II. Pojistná povinnost učně nezaniká již faktickým přerušením prací sezonního podniku (zednického), pokud jen trvá smluvní pohotovost učňova k výkonu smluvených prací.

(Nález ze dne 7. května 1935 č. 15.730/35.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 11.025/34.

Věc: Ladislav K. v T. proti zemskému úřadu v Bratislavě o sociální pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Okr. úřad v Rimavské Sobotě výměrem z 9. září 1931 nevyhověl odvolání st-le z platebního výměru okr. nemoc. pojišťovny v Rimavské Sobotě z 11. dubna 1931, kterým bylo mu uloženo zaplatiti pojistné nemocenského, invalidního a starobního pojištění za učně, ve